

111879

**Brev fra en frontkjemper, som for tiden sitter
i fengsel, til hans mor.**

Jeg drømte om store ting — hadde de dristigste planer,
jeg ville nå fram — bli deg en verdig sønn.
Det skulle bli din lønn på dine gamle dager.
Kjære mor. Jeg trodde dagen skulle komme da det het:
Den frihet vi i dag kan gledes over,
den velvilje og humanitet som råder,
er resultatet av din sønns sved.
Kjære mor. Jeg hadde din tro på det gode.
Jeg visste ikke at grunnen var tele
som tinte da maisolen rant.
Så styrtet det hele.
Kjære mor. At jeg er fengslet, alene, gjort fant,
er intet mot tanken på deg der hjemme.
Alt hva jeg vant, var bare å legge sten til byrden —
skyve deg ut i alt det slemme.
Jeg ble ikke rik, ikke stor av rang.
Nå er jeg ribbet for illusjoner,
har ingen trang til glede — ingen ambisjoner.
Jeg har mistet alt — livsmot og venner.
De sier jeg har smutsige hender.
Kjære mor, du vet at jeg trodde jeg kjempet for dere.
Du var i mine tanker, mor, ga meg kraft
da jeg ikke orket mere.
Straff er intet mot den dom samfunnet gir meg:
At jeg med forsett har sviktet mitt land.
Mor, du vet at det aldri er sant.
Ditt hjerte skal være den dyreste pant
på min ærlige kamp.
Mitt liv er forspilt, jeg har bare deg, mor.
Forspilt er den lykke du ville gi meg.
Bare du er den samme — du kjenner mine følelser.
Du svikter aldri — du har stått ved min side i alle prøvelser.
Jeg ser ditt trette ansikt, dine tårevåte øyne.
Jeg hører din bønn for din fortapte sønn.
Mor, mor! Hele min lengsel er å overta din sorg
og all din trengsel.
Måtte skjebnen råde og gi meg nåde
for de tårer du har grått, kjære mor.
Mitt eneste håp er en siste gang å se deg smile.
Jeg vil slette ut hver rynke i ditt ansikt.